

der gaar i helt modsat Retning, der siger, at det kan ogsaa lade sig gøre. Vort Samfund er saa sønderrevet, saa splittet, at jeg for min Part virkelig tvivler om, at man kan stole paa, at der er en offentlig Mening i den Forstand, at det er noget, der anerkendes af alle, i alt Fald med saa Undtagelser. Som Følge deraf stoler jeg heller ikke meget paa, at der vil danne sig en offentlig Mening, som skulde kunne være en Magt, der skulde kunne tvinge den ene eller den anden. Og dernæst er der en anden Omstændighed, som forekommer mig at gøre det noget tvivlsomt, om disse Enighedskamre ville saa nogen videre fylbig Fremtid, og det er dette, at det kan let hænde, at der kan findes Kræfter, der ville kæmpe mod dem, saavidt de formaa, og modarbejde dem, nemlig de, der for Djeblippet beherske Arbejderne. Det er ikke utænkeligt, at man fra den Side ikke vil synes om, at Magten mulig kunde gaa over til Enighedskamrene, og at man derfor vil møde dem med en Kamp paa Livet, og saaledes vil der maaske ikke opnaas det Resultat, at de ville saa almindelig Tilslutning hos Arbejderne. Men saa de ikke det, ser jeg egentlig ikke, at man kommer synderlig videre ved dem. Til disse Bemærkninger skal jeg for Djeblippet indstrænke mig.

Wassard: Hvis det maatte vise sig muligt ved Forholdsregler fra Lovgivningsmagtens Side med Nytte at modvirke og modarbejde saadanne omfattende Arbejdsnedsættelser og de Kalamiteter for vide Kredse som knytte sig dertil, hvis det maatte lykkes ad Lovgivningens Vej at løse denne Opgave eller dog at komme henimod at løse den, saa kan der ikke være Tvivl om, at det Lovforslag, som her foreligger, vil fra alle Sider blive mødt med Velvilje og Sympati. Hertil sigter jo Lovforslaget baade i første Afsnit, der handler om Arbejdsretter, som, derved at de søge Udvæjning af enkelte Arbejdsstridigheder, kunne forhindre, at disse udbille sig til Stridigheder af mere almenomfattende Betydning, og navnlig det andet Afsnit, der handler om, hvad der med et maaske noget mindre heldigt Udtryk kaldes Enighedskamre, og som tager direkte Sigte paa at modarbejde Følgerne af Arbejdsnedsættelser. Det er det, der for mig som for den ærede Forslagsstiller selv frembyder den største Interesse i dette Forslag, og det er det, hvorom jeg først skal tillade mig at udtale nogle Bemærkninger. Den ærede Forslagsstiller har allerede nævnt de Forsøg, man her i Landet tidligere har gjort paa at komme ind paa en Løsning af denne

Opgave. Jeg skal henholde mig til, hvad han der har sagt; men jeg kunde ønske at berøre det sidste Forsøg, der her er gjort paa dette Omraade, det Forsøg, som er gjort af den Kommission, der har udarbejdet Udkastet til den ny Næringslov. Den foreligger jo her for Tinget til Behandling, saa det vil formentlig være naturligt, at jeg særlig berører dette Forslag. I selve dette Udkast maa det siges, at Spørgsmaalet om Voldgiftskamre kun er lige antydet, lige berørt; men naar man derimod gaar Kommissionsbetænkningen igennem, vil man finde, at Mindretallet i Kommissionen paa en ret fylbig Maade er gaaet ind paa i alt Fald at drage Omridsene for, hvorledes saadanne Voldgiftskamre skulde indrettes. Majoriteten i Kommissionen har ment, at dette laa uden for dens Hverv, medens Mindretallet har haft en anden Opfattelse. Mindretallet har da haft den Tanke, at ligesom det er foreslaaet i Købstæderne at danne Foreninger af næringsdrivende, hvis Vedtægter, naar de opfyldte visse Betingelser, skulde kunne ventes stadfæstede af Indenrigsministeriet, saaledes burde der ogsaa gælde samme Regler med Hensyn til Foreninger af Svende og Fabrikarbejdere, saaledes at ogsaa saadanne Foreninger, naar deres Formaal opfyldte de i Lovens foreskrevne Betingelser, kunde vente at se deres Vedtægter ministerielt stadfæstede, og det Forslag, Mindretallet da opstiller, gaar ud paa, at naar der i en Købstad findes ministerielt anerkendte Foreninger, saavel af næringsdrivende som af Svende og Fabrikarbejdere, saa skulde det være en Pligt for dem, det skulde være Betingelsen for at opnaa Statens Anerkendelse, at de foretog Valg af delegerede til sammen med en af Øvrigheden udnævnt Formand at danne Voldgifts- og Forligskamre. Hovedbetydningen ved en saadan Institution vilde være den, at det var en fast Institution, som var dannet uden Hensyn til nogen enkelt foreliggende Tvistighed eller Arbejdsstridighed, og hvis Medlemmer vare valgte af de i Sagen interesserede og ledede af en uinteresseret og af Øvrigheden valgt Formand. Det samme Resultat, en fast, forud for de enkelte Stridigheder bestaaende Institution, opnaaes jo ogsaa ved det her foreliggende Forslag, saaledes som man har tænkt sig Enighedskamrene indrettede. Men der er forfælske Forhold, som gøre, at jeg for mit Bedkommende i alt Fald med større Sympati kan slutte mig til den Maade, hvorpaa Mindretallet har tænkt sig en saadan Institution organiseret, fremfor til de Tanker, som have fundet Udtryk i det her foreliggende Forslag.